

[Justitsministeren.]

Når en administrativ myndighed nægter at meddele en straffet person en autorisation eller godkendelse, er det efter lovforslaget tanken, at domstolene skal kunne afgøre, om afslaget er rimeligt, altså om der skønnes at være nærliggende fare for misbrug af den pågældende adkomst. Efter det af mig fremsatte forslag var det landsretten, der skulle træffe denne afgørelse; nu er dette ændret til underretten. Ændringen vil i de fleste tilfælde indebære den fordel, at den ret, som har det bedste kendskab til lovovertræderen, kommer til at træffe afgørelsen. Underrettens afgørelse kan påkæres til landsretten, hvis afgørelse igen undtagelsesvis kan appelleres til Højesteret efter tilladelse fra justitsministeriet.

I forbindelse med denne ændring står enkelte ændringer i reglen om den procesuelle fremgangsmåde ved disse afgørelser. Der skal således altid finde mundtlig forhandling sted for underretten, for landsretten derimod kun efter begæring. Der er endvidere, hvad jeg også tillægger betydning, tilføjet en regel om, at forsvarer skal beskikkes, medmindre den, om hvis rettigheder der er spørgsmål, udtrykkeligt frabeder sig det.

I reglen om frakendelse af en rettighed er der ved udvalgsbehandlingen sket den ændring, at hjemmelen for justitsministeriet til at ophæve en domstolsafgørelse om frakendelse nu er erstattet af en hjemmel til at tillade fornyet retsafgørelse, før dette ellers ville kunne ske.

I en ny bestemmelse — det er lovforslagets § 23 — er det foreslået at ophæve § 48, stk. 2 og 3, i loven om offentlig forsorg. Disse bestemmelser udelukker under nærmere angivne betingelser fra modtagelse af anden offentlig hjælp end fattighjælp, når en person er straffet for tilsnigelse af offentlig hjælp. Derimod ændres ikke bestemmelsen i samme lovs § 48, stk. 1, hvorefter den tilsnegne hjælp betragtes som fattighjælp. I de af folketingsudvalget tiltrådte, fra justitsministeriet hidrørende bemærkninger til dette ændringsforslag er det anført, at dette ikke skulle være tilfældet fremtidig, men det beror på en fejl, som har indsneget sig under behandlingen.

I straffelovskommissionens betænkning foreslog et flertal af kommissionens medlemmer, at man opretholder de gældende vandelsbetingelser for sagførere. Flertallet fandt, at det på dette punkt ville være utilstrækkeligt kun at udelukke den, som har begået en strafbar handling, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af sagfører-

beskikkelsen. Ved justitsministeriets lovforslag skete der på dette punkt en ændring, således at sagførere blev ligestillet med andre, der virker i henhold til en offentlig autorisation eller godkendelse. Ved lovforslagets behandling i folketingsudvalget er der sket en ændring tilbage til den af kommissionens flertal foreslåede regel, som er anbefalet af retsplejeudvalget og sagfører-rådet. Det nu foreliggende lovforslag går herefter ud på dels at ophæve de særlige krav til sagføreres nationale optræden under den tyske besættelse, dels at åbne adgang for domstolene til frakendelse af sagførerbestalling for et tidsrum af 1—5 år, ikke som hidtil nødvendigvis for bestandig.

Endnu en ændring følger et forslag, som oprindeligt var stillet af straffelovskommissionens flertal. Den særlige regel i straffelovens § 78, stk. 2, om udelukkelse fra at opnå offentlig autorisation eller godkendelse skulle efter justitsministeriets forslag, der fulgte et mindretal i kommissionen, kun være anvendelig, når vedkommende speciallov, f. eks. næringsloven, gennem en henvisning til reglen gjorde denne anvendelig. Som lovforslaget nu er udformet, vil straffelovens § 78, stk. 2, uden yderligere hjemmel gælde enhver virksomhed, der kan betegnes som offentlig autorisation eller godkendelse. Det tilkommer så administrationen og i sidste instans domstolene at afgøre, hvor langt disse ord rækker.

De øvrige ændringer er overvejende af redaktionel art og tiltrænger ingen nærmere omtale.

Som jeg allerede har nævnt, er de vedtagne ændringer ikke af vidtrækkende betydning. Man kan på visse punkter diskutere, om den ene eller den anden løsning er at foretrække, men som lovforslaget nu foreligger, giver det efter min opfattelse i det hele en tilfredsstillende løsning af de herhenhørende spørgsmål. Dets vedtagelse vil utvivlsomt betyde et stort fremskridt i vor lovgivning om behandlingen af lovovertrædere. Jeg tillader mig derfor at anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ingeborg Hansen: Jeg vil gerne straks tilsige mit partis støtte til en hurtig gennemførelse af lovforslaget her i tinget.

Det er et stort og betydningsfuldt lovforslag, der er til behandling her i dag. Det indfører et nyt princip i dansk retspleje, bygget på den betragtning, at straffen for en lovovertrædelse stort set bør veje forbrydelsen op, så at lovovertræderen med enkelte undtagelser ved at opfylde dommen